

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 155/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. M., bytom B., a M. M., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 169/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. M. a M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2005 doručená sťažnosť JUDr. M. M., bytom B., a M. M., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie ich záležitosti

v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 169/04.

Sťažovatelia žiadali, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal ústavný súd nález, ktorým by vyslovil porušenie označených základných práv postupom okresného súdu v sťažnosťou napadnutom konaní, priznal im primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk a náhradu „*trov právneho zastúpenia M. M. (zatiaľ)* ...“.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia 31. mája 2004 podali na okresnom súde návrh „*na ochranu pred nezákonným zásahom Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 30. 4. 2004...*“. Týmto návrhom sa domáhali „... *vzhľadom na hrozbu opakovania zásahu Policajného zboru..., aby Slovenskej republike, ministrom vnútra SR, Policajnému zboru... a jeho príslušníkom bolo zakázané pokračovať v porušovaní ústavnej záruky na nedotknuteľnosť osoby a súkromia sťažovateľov*“. Okresný súd „... *vydal uznesenie o zastavení konania a postúpení veci príslušnému orgánu Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru B. A to ešte 17. 8. 2004. Sťažovateľom bolo doručené až v dňoch 22. a 23. 9. 2004 a sťažovatelia podali odvolanie proti tomuto uzneseniu. Súd toto uznesenie pravdepodobne zrušil*“.

2. Sťažovatelia ďalej uviedli, že «... *dňa 19. 11. 2004 sa uskutočnilo pojednávanie... označené ako „informatívny výsluch“...*», na ktorom „... *samosudkyňa ústne bez protokolácie do zápisnice upozornila sťažovateľov, že vec bude postúpená na Najvyšší súd Slovenskej republiky*“.

3. Okresný súd „... *dňa 10. 3. 2005 vydal uznesenie o postúpení veci Najvyššiemu súdu SR*“. Toto uznesenie „... *až 5. 5. 2005 bolo postúpené z dôvodu vecnej príslušnosti na Najvyšší súd ...*“.

Podľa názoru sťažovateľov „otázka vecnej príslušnosti mala byť riešená okamžite po doručení návrhu na súd“, a nie až „... po takmer 10 mesiacoch odo dňa podania návrhu ...“.

4. Sťažnosti na prietahy v konaní podľa príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), resp. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), sťažovatelia nepodali „... pretože po 19. 11. 2004 sme očakávali, že postúpenie bude čoskoro a po 5. 4. 2005, keď bolo uznesenie o postúpení expedované sťažovateľom už sťažnosť by nemala účinok, nakoľko bolo zrejmé, že k vykonaniu postúpenia dôjde čoskoro“. Sťažovatelia neuviedli (resp. nepredložili) žiadny dôkaz preukazujúci urgovanie vytýčenia termínu pojednávania alebo urýchlenia priebehu konania vo veci, prípadne iný dôkaz preukazujúci ich náležitý záujem o priebeh konania.

5. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd svojím postupom v predmetnom konaní porušil nimi označené základné práva.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola... v primeranej lehote prejednaná...

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal... iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 citovaného právneho predpisu ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že okresný súd v napadnutom konaní porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na to, aby ich záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná, zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností (pozri vyššie body 1 až 3 I. časti odôvodnenia tohto rozhodnutia) ústavný súd konštatuje, že namietané konanie od nápadu veci na okresný súd (31. mája 2004) do rozhodnutia o jej postúpení Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (10. marca 2005) trvalo necelých desať mesiacov, pričom okresný súd nebol nečinný a vykonal už vyššie uvedené úkony, z ktorých je právne relevantný najmä „*informatívny výsluch*“ (pozri vyššie bod 2 I. časti odôvodnenia), keď sa, ako to tvrdia sťažovatelia vo svojej sťažnosti „... *otázka príslušnosti súdu ... javila byť pomerne jasnou* ...“.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 42/01, II. ÚS 21/02, III. ÚS 102/02, I. ÚS 58/04) ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností (najmä z celkovej doterajšej dĺžky predmetného konania, procesných úkonov vykonaných okresným súdom, ako aj skutočnosti, že vo veci už koná vecne príslušný súd) zastáva ústavný súd názor, že prípadné prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie by v konečnom dôsledku nevedlo k zisteniu takých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia s'ťažovateľmi označených základných práv. Z uvedeného dôvodu ústavný súd s'ťažnosť odmietol:

- jednak pre jej zjavnú neopodstatnenosť spočívajúcu v tom, že celková dĺžka doterajšieho konania (10 mesiacov) spolu s postupom súdu (ním vykonanými procesnými úkonmi) vylučuje, aby konanie sp. zn. 10 C 169/04 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru;

- ako aj z dôvodu jej neprípustnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). S'ťažovatelia nevyužili účinný právny prostriedok nápravy daný im príslušnými ustanoveniami zákona o štátnej správe súdov, resp. zákona o súdoch a ani v s'ťažnosti neprezentovali dôkazy preukazujúce ich náležitý záujem o rýchlosť priebehu namietaného konania (pozri vyššie bod 4 I. časti odôvodnenia). Dôvody nepodania s'ťažnosti uvádzané s'ťažovateľmi (pozri už spomínaný bod 4) nemajú podľa názoru ústavného súdu charakter „*dôvodov hodných osobitného zreteľa*“, tak ako to predpokladá vyššie citovaná právna norma (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na rámec vyššie uvedeného ústavný súd poznamenáva, že vo vzťahu k s'ťažovateľovi JUDr. M. M. s'ťažnosť nespĺňa aj podmienku ustanovenú § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde (splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom), čím napĺňa dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Podľa stabilného právneho názoru ústavného súdu predmetná povinnosť (zastúpenia advokátom)

musí byť splnená bez ohľadu na profesijné postavenie sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005